

Bình thân yêu người

Chương 2 : Chương 2

Chương 2:

Trên đường tới phòng bếp, Ân Đình nghiêng đầu nhìn ban công, phòng khách không lớn, ban công ngược lại rộng rãi, một bên treo hoa hoa lá lá, một cái bàn nhỏ và ghế dựa, một bên treo giá phơi quần áo, đón đầy ánh nắng còn bay bay trong gió có vest đen, áo sơ mi của cô và một đôi vớ trắng được kẹp bằng kẹp gỗ.

Hình ảnh này không ngờ lại mang cho Ân Đình cảm giác ưa thích và ấm áp.

Cửa phòng bếp đã vang lên tiếng người, “Tổng giám đốc Ân dậy rồi?”

Ân Đình quay đầu nhìn lại, nở nụ cười tao nhã lịch sự, trong đầu đảo qua một vòng, hình như là diễn viên nhỏ hai ngày trước trợ lý nói, tên là Dương gì ấy nhỉ?

“Ừ, dậy rồi.”

Dương Ngọc cười nhẹ, đặt mấy thứ đang cầm trên tay xuống bàn ăn, không có hỏi cô ngủ ngon không. Chỉ đưa tay chỉ bên kia có nhà vệ sinh.

Trên người cô ấy mang tạp dề, theo logo cửa hàng in ở trên, hình như là hàng tặng của siêu thị nào đó, bên trong là áo len trắng, tóc buột lỏng trễ xuống đằng sau và quần jean nâu nhạt.

Như vậy là trang điểm hay không trang điểm? Ân Đình nhìn hai má gần như trắng nõn của cô, không chắc chắn nghĩ, một bên lại gật đầu đi theo hướng tay cô chỉ tới.

Trên bục rửa treo khăn mặt mới, bàn chải mới, đến ly súc miệng cũng là đồ mới. Ân Đình vừa đánh răng, vừa cúi đầu nhìn áo sơ mi đang mặc, cảm thấy cô gái này xem như thức thời, có thể giữ bên cạnh một khoảng thời gian để chơi đùa.

Từ nhà vệ sinh đi ra, tổng giám đốc Ân lại xinh đẹp đa tình như trước, trên bục rửa có mấy thứ làm tóc, chẳng qua là tại nhà người khác, cô không có thói quen sử dụng đồ người khác dùng qua, chỉ lấy tay vuốt vuốt sơ sơ, cộng thêm sơmì trên người hơi hơi ngấn, bớt được hai phần lạnh lùng thường ngày, mái tóc dài mềm mượt hơi rối có vẻ bình dị gần gũi hơn.

Đồ ăn đã đặt trên bàn, Dương Ngọc cầm đũa đứng bên cạnh, theo động tác thoáng khom người, tóc ở phía sau liền rớt xuống phía trước, hai bên lại cân xứng, nhìn như kiểu tóc cố tình làm.

Dương Ngọc kéo ghế cho Ân Đình, bên tay cô có một ly sữa đậu nành nóng, đồ ăn trên bàn đều là rau dưa thanh đạm, trước mặt thậm chí còn có chén cháo bắp.

Ân Đình đại khái đã biết tại sao tối qua say nặng mà buổi sáng dậy lại không cảm thấy khó chịu, không nhớ là hôm qua có nôn hay không nữa.

Ân Đình nhận đũa bắt đầu ăn, chờ cô nàng kể công trạng. Sáng nay tâm tình cô rất tốt, dù muốn bỏ nhiều tiền đầu tư phim điện ảnh lấy vai nữ chính, tổng giám đốc Ân cũng sẵn lòng cho.

Cô nghiêng đầu đánh giá Dương Ngọc, ừm, thật sự là nhan sắc tự nhiên, nhìn qua không động dao kéo, khuôn mặt khéo léo, làn da rất trắng, đặc biệt là đôi mắt, vừa tròn vừa sáng như biết nói.

Cảm giác được ánh mắt của tổng giám đốc Ân, Dương Ngọc ngẩng đầu, ngờ ngợ nghiêng đầu, “Hả?”

Đúng là, rất hợp ý.

Ân Đình cong môi, người bước vào giới giải trí trong vòng năm năm mà không nổi tiếng, chỉ có thể là số không may mắn hoặc là đụng chạm người phía trên, vậy nên bây giờ cô nàng mới chuẩn bị cố gắng phấn đấu?

“Thích điện ảnh hay phim truyền hình?” Ân Đình trực tiếp hỏi, giọng điệu xem như hòa nhã.

“Điện ảnh.” Dương Ngọc không hề do dự.

Ân Đình cũng không bất ngờ, lợi nhuận của phim truyền hình và điện ảnh hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

“Thời gian quay chụp không quá lâu, phim truyền hình phải đi chỗ khác quay, thời gian lâu dài không thể trở về.” Dương Ngọc giải thích, thấy tổng giám đốc Ân làm lơ như không nhìn thấy tô khổ qua cạnh tay mình, bèn dùng mu bàn tay đẩy đẩy tới trước mặt Ân Đình.

Ân Đình tất nhiên thấy được động tác nhỏ của cô nàng, chỉ giả như không phát hiện, trong lòng lại không ngờ cô nàng nghiêm túc nói ra lý do, giọng điệu cũng thêm ba phần vui vẻ, “Lưu luyến gia đình cũng rất tốt.”

Tuy rằng sau khi say rượu không bị khó chịu, nhưng khẩu vị cũng không tốt mấy, hiếm có cháo ngô nấu vừa chuẩn, mềm dẻo lại hơi ngọt. Ân Đình ngoài ý muốn uống được hai chén đã thấy hơi no.

Điện thoại chỉnh chế độ im lặng, Ân Đình ngồi trong phòng khách gọi điện thoại cho trợ lý, Dương Ngọc thì rửa chén trong phòng bếp.

Tổng giám đốc Ân thân nhiên ngồi trên sofa, chân dài tùy tiện để lên bàn, ngắm nhìn đôi dép lê màu lam hơi nhỏ, đột nhiên cô cảm thấy buồn cười, hiếm khi không phải ra tiền vì một hoạt động trên giường mà là vì một bữa cơm.

Tối qua Sở Dương đã nghe tài xế báo tổng giám đốc say rượu, lúc này đang ở hang động của mỹ nhân. Thấy Ân Đình gọi điện thoại tới liền bắt máy, “Tổng giám đốc, hội nghị hai giờ rưỡi có cần dời lại không?”

“Không cần, tới đúng giờ, nhớ cầm quần áo qua đón tôi.”

Âm thanh thân nhiên vui vẻ khiến Sở Dương hơi ngạc nhiên, nhanh chóng trả lời: “Được.”

Rửa chén xong, Dương Ngọc từ phòng bếp đi ra, tạp dề cũng đã cởi. Trên ngăn tủ trong phòng khách có để kem dưỡng da, cô mở nắp, rất tự nhiên hỏi tổng giám đốc Ân đang ngồi ngẩn ra trên sofa, “Sao không mở

TV?”

Ân Đình quay đầu nhìn cô nàng, hai tay tinh tế thon dài đan xen, mười ngón tay chéo nhau nhìn rất đẹp, “Em mở đi, xem chút tin tức giữa trưa.”

“Ừm.” Dương Ngọc gật gật đầu, đi qua mở TV lên, chuyển tới kênh tin tức liền ngồi xuống bên cạnh ghế sofa.

Tổng giám đốc Ân xem tin tức giữa trưa, Dương Ngọc chống khuỷu tay lên vành sofa, đỡ cằm nghiêng đầu mệt rã rời, hôm qua nửa đêm thì xx bị gọi dậy, sau đó nấu canh giải rượu cho Ân Đình, rồi lại rửa mặt thay quần áo, sợ chị ấy sáng dậy sẽ đau đầu còn ngồi bên giường xoa nhấn huyết vị, bận rộn đến tận sáng sớm bốn giờ mới đi ngủ.

Ân Đình nghiêng đầu liếc nhìn Dương Ngọc, nghĩ thầm tới khi nào cô nàng mới định mở miệng muốn gì đó, hay là bản thân cho cô nàng ném thử chút ngon ngọt trước đây.

**

Một vai nữ chính điện ảnh.

Một phòng khách, một bữa cơm.

Lần giao dịch này, hình như là mình bị thiệt.

(□□□)

Hết chương 2.

LINK Truyện:

Bình thân yêu người

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/binh-than-yeu-nguoi-3704235.html>

LINK Chương này:

Chương 2

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/binh-than-yeu->

[nguai-3704235/chuong-2.html](#)